

mulligt at komme til en Bestemmelse, hvorved det blev udtalt, hvorledes Ansvarret i saa Henseende skulde være for Ministeriet. Naar den ærede Forsamling saaledes er opfordret til at handle, — og denne Handling bestaaer jo i Bevilling af Penge til Gjenstande, som ikke henhøre under Grundlovens Omraade —, da forekommer det mig, at den ærede Forsamling vel maaatte anvende den samme Anskuelse, den samme Regel, som gjøres gjældende med Hensyn til de Udgifter, som vedgaae selve Kongeriget, og, saavidt jeg har opfattet dette Forhold, da er det jo, at Ministeriet skal staae Rigsdagen til Ansvar for alle de Udgifter, som finde Sted, og for at der ikke finder andre Udgifter Sted end til de Gjenstande, der ere besvulgede i Finantsloven, og at Grændsen for Udgifterne ikke overskrives. Der kan ikke finde Udgifter Sted til Gjenstande, som ikke findes omtalte i Finantsloven, eller som ikke kunne indbefattes under de der nævnte, uden at selve Finantsloven derved overtrædes. Det er denne Regel, som ogsaa forekommer mig maatte blive at anvende med Hensyn til de Pengebevillinger, som angaae Udgifter, der ikke vedrøre vore Bølgere. Det forekommer mig, at de af Hans Majestæts Undersaatter, som ikke boe indenfor Kongerigets Grændser, maatte have Ret til at fordrø af Rigsdagen, at, naar den skal paatage sig en Fuldmagt for deres Vedkommende for at bevilge Penge, som i sin Tid atter skulde refunderes, da kunne de fordrø, at Rigsdagen anvender den samme Omhu, det samme Indseende, den samme Control med disse Udgifter som den, der skal anvendes med Hensyn til Pengebevillingerne for selve Kongeriget. Det forekommer mig tillige, at disse Hs. Majestæts Undersaatter, som ere udenfor Grundloven, ikke kunne fordrø nogen større Afgtaagivenhed fra Rigsdagens Side. Det er denne Betragtning, som jeg har søgt at indfløde i de stillede Endringsforslag, hvorved det skulde antydes, at, naar den ærede Forsamling paatager sig det Ansvar at bevilge disse Udgifter, som angaae andre af Hs. Majestæts Undersaatter end dem, der boe i det egentlige Kongerige, da maa Rigsdagen fordrø det samme Ansvar af Ministeriet med Hensyn til disse Udgifter som for alle de øvrige; altsaa at hverken nogen Udgift

kan overskrives, eller nogen anden Udgift gjøres end de Udgifter, som ere bestemte i Finantsloven. Det er dette, som jeg har søgt at udtrykke ved at udstrække Bevillingerne enten til Danmark og Slesvig, eller til hele Monarchiet. Nu vil det maaskee blive indvendt, at, naar Ministeriet har en Pengeindtægt fra en af Monarchiets Provindser, som ikke er det egentlige Kongerige, da maa Ministeriet være berettiget til at anvende denne, uden derfor at gjøre Regnskab for Rigsdagen, og at det ikke kan tilkomme Rigsdagen at bedømme, hvorvidt Ministeriet har udført Hs. Majestæts Befalinger med Hensyn til disse Indtægter og Udgifter. Jeg troer, at det er en Sætning, hvori Alle ville være enige; men jeg skjønner ikke, at Spørgsmaalet derved er afgjort, eller at det egentlig har nogen Indflydelse paa selve Sagen. At ville forudsætte, at den ærede Forsamling vilde overskride den Grændse, som er bestemt i Grundloven, vilde være en Fornærmelse, og jeg troer derfor ikke, at jeg behøver at opholde mig ved, at en saadan Tanke ikke ligger til Grund for Endringsforslagene, og desuden maa jeg gjøre opmærksom paa, at Ministeriet har indrømmet, at med Hensyn til de Udgifter i Finantsloven, som angaae andre Dele af Monarchiet end det egentlige Danmark, og forsaavidt disse Udgifter kunne indbefattes under Posterne i selve Finantsloven, er Ministeriet ikke berettiget til at overskride dem, er det ikke berettiget til at gjøre Sligt, uden derfor at indhente Rigsdagens Approbation, enten det nu skeer ved en Tillægsbevilling, eller ved i sin Tid at faae Indvilligelse fra Rigsdagen om, at den billiger en saadan forøget Udgift. Deri, forekommer det mig, ligger Anerkjendelsen af, at Rigsdagen har Ret til at kontrollere de Udgifter, som den bevilger, omendsskjønt disse Udgifter ikke alle angaae det egentlige Danmark. Men denne Rigsdagens Ret til at kontrollere og dette Ansvar for Ministeriet til at gjøre Rigsdagen Rede og Rigtighed for, hvorledes Pengene blive anvendte, kan kun blive til en Sandhed, naar den Regel vedtages, at hverken en Udgift kan overskrives eller nogen anden Udgift gjøres uden Rigsdagens Samtykke. Saaledes idetmindste stiller Forholdet sig for mig, og jeg har ikke funnet komme til nogen An-